

LA COLLA DEL
CAPITÀ
MONDONGO

EL RESCAT DE PORQUET

©2020, Jesús López Moya pel text
©2020, Gallego Bros per les il·lustracions

Correcció: Consuelo López Moya
Disseny i maquetació: Fun Readers, S.L.
Traducció: Fàtima Sanmiguel

©2020, Fun Readers Editorial, S.L.
C/ La Landrona, 2
03380 - Bigastro (Alacant)
info@funreaders.es
www.funreaders.es

Primera edició: Octubre 2020
ISBN: 978-84-121816-5-4
Depòsit Legal: A 277-2020

Imprés a Espanya - Printed in Spain
Reservats tots els drets

JESÚS LÓPEZ MOYA
IL·LUSTRACIONS DE GALLEGO BROS

Als xiquets i xiquetes que somien amb ser herois.

Us conte un secret: ja ho sou.

*A la meua germana Consuelo, que fa que les històries
milloren mentre fa que la nostra siga especial.*

Jesús López Moya

1

**DESCOBRINT
AL CAPITÀ
MONDONGO**

—Desperta, ja són les huit i mitja i no vas a arribar al col·le!

—Mmm... Ja vaig, mare... deixa'm cinc minuts més, perfaaa —Kiko tenia més son que si hagués estat jugant al **FORTCHICHE** tota la nit.

—Que no, que després el mestre et castiga per arribar tard i no vull sentir-me culpable! —la mare s'anava posant roja perquè no hi havia manera que Kiko s'alçés...

—Val, val... —murmurava desitjant que arribés el cap de setmana... però encara era dimarts!

Kiko s'alçà bruscament al veure l'amenaça de la sabatilla de sa mare rondant-li per les orelles i es dirigí ràpidament al bany. Va fer com si es llavés la cara en tres segons, soltà un pipi llaaaarg i va eixir a vestir-se amb el xandall del seu personatge favorit: el **DOCTOR LOCATI**.

Aleshores arribà el seu moment preferit: el desdjejuni. Diuen que el desdjejuni és l'àpat més important del dia, veritat? Doncs Kiko s'ho prenia tan al peu de la lletra que es podria dir que amb eixe menjar podria passar tot el dia. Es va sampar quatre bollets, dos gots de llet, un croissant de mantega... i un dònut (per a rematar el nivell de sucre). Sabia que pesava bastant més del compte, però les seues passions eren menjar i veure en la tele **ELS EXPERIMENTS DEL DOCTOR LOCATI**, i no pensava renunciar a cap de les dues coses.

Després de molt de mastegar, i veient que ja eren les nou menys deu, agafà la motxilla amb presses i coreres, s'acomiadà de la mare i del seu gos Culet i eixí cagant tomaques, sense adonar-se'n que portava els pantalons del xandall mig caiguts per la part posterior, ensenyant el que tots anomenen «la vidriola».. **Per favor, deixa d'imaginar un cul sobreixint pels pantalons i segueix llegint...**

De camí al col·le anava pensant que just a primera hora li tocava Educació Física, oh, no! Hauria de moure el seu gros cos a ritme d'un profe sergent al qui tots coneixien pel malnom «el Flexions» (sempre obligava a fer flexions al terra a qui es portava mal o simplement a qui li venia en gana). A més a més, degut al seu elevat pes, Kiko era la víctima

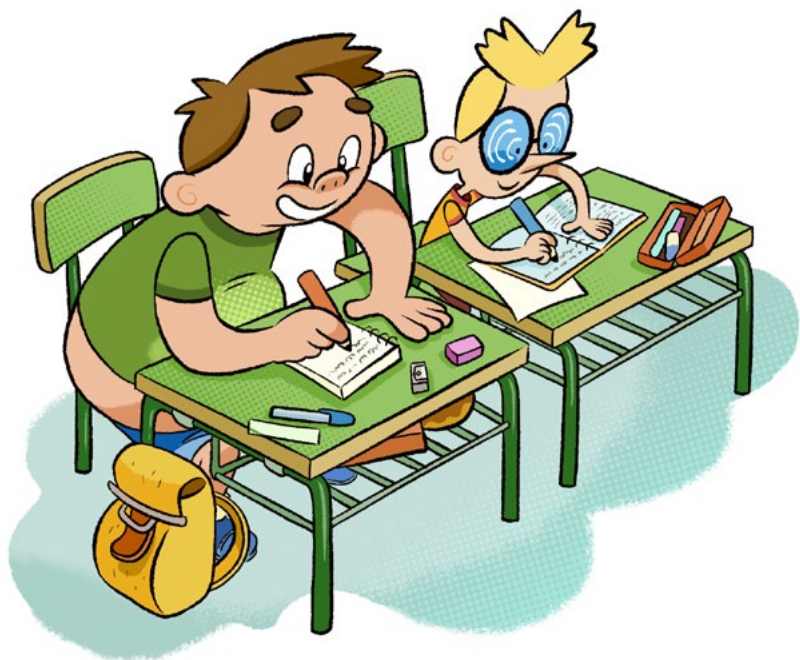
perfecta de las burles d'alguns dels seus compis. «Si saberen de la meua doble identitat... més d'un callaria», pensava Kiko en eixes situacions.

«RRRIINNNGGG». Les nou, ja sonava la sirena i com sempre Kiko estava a uns cent metres del col·le. Sabia que li tocaria altra vegada arribar tard i que la seua classe d'Educació Física començaria, com no, amb el temut càstig. I així fou, unes flexions per ací, unes burles per allà, mil voltes a la pista i, per fi, la calma: sonà la sirena per al canvi d'hora i acabà de suar uns cinquanta litres més.

Fou aleshores quan arribà la seua classe favorita: Ciències de la Natura. Kiko era un apassionat dels insectes, de les roques estranyes, de veure com eren els humans per dins... Per això els seus companys el veien precisament com un raret, d'ahí que sempre s'assegués al costat del seu únic amic de veritat, Dani.

Dani era l'altre «marcià» de la classe. Pesava no arribava a vint-i-cinc quilos i era amb diferència el xiquet més prim i baixet de tots. Això sí, tenia un cervell privilegiat. Li havien fet tot tipus de proves en el col·le, total per a determinar que era un cervellet, i això el convertia en un ésser més apartat de la resta si cap. La veritat és que les seues ulleres model «cul de got» i la mala costum de que li eixira sang del nas quan eixia a la pissarra no ajudava molt a millorar la seua reputació.

La resta de classes passaren sense pena ni glòria per a ambdós, simplement fou un dia més, un avorrit dia més en aquell col·le en el que no eren precisament *sex-symbols* ni els

típics xavals amb èxit que tenen sempre una marabunta de gent al seu voltant disposats a admirar-los.

En eixir de classe, Kiko i Dani se n'anaren al seu amagatall secret, un lloc on fantasiejaven amb tot tipus d'aventures. Era un terreny abandonat als afores, ple de tarongers, amb una vella cabana de fusta molt antiga per on no passava ningú (excepte algunes caparres, puces i altres xicotets habitants incòmodes). Allí eren realment feliços, ningú els molestava i podien jugar lliurement, encara que a un se li veiés un poc la vidriola o el altre fes donacions involuntàries de sang pel nas. **Eh! Recorda: insultar o faltar al respecte a algú pel seu aspecte o condició és caca de la vaca, ok?**

A les set se n'anaren d'allí i s'acomiadaren fins al dia següent. Vivien a tres carrers l'un de l'altre, per això el camí a casa en solitari era molt curt i no temien que els pogués interceptar cap macarra de l'ESO al seu pas. Just a l'acomiar-se, Kiko estava a punt de contar-li a Dani el seu secret, però tenia por de que aquest no estigués preparat i se n'anés de la llengua: la seua doble identitat havia de seguir sana i estàlvia. «Més endavant li ho diré, i podria fins i tot fer-lo el meu ajudant, o el meu company, o el meu cuiner de donuts...», pensà per a ell mateix Kiko mentre entrava per la porta de sa casa.

—Ja estic a casaaa! —digué amb una veu que era meitat salutació, meitat petició per tal que sa mare li fes un bon entrepà de paté amb xoriç.

—Hola, menudet! Vols que et prepare un entrepà d'eixos que tant t'agraden? —sa mare li parlava com si hagués aparegut un àngel caigut del cel, l'adorava amb passió. **Veritat universal: ta mare, encara que a vegades et castigue o es pose en pla sergent, t'estima bojament.**

—Val, mare, però deixa ja de dir-me menudet, per favor!

A Kiko no li agradava molt que li digueren menudet. Primer, perquè veia que amb quasi deu anys que tenia ja no li pegava, i menys encara si es tractava d'ell i els seus seixanta quilos de pes.

Kiko devorà el seu entrepà veient dos capítols del **DOCTOR LOCATI**, i de premi per al seu cos... altre dònut!!

Es va adonar que ja eren les huit i encara havia de fer els deures, dutxar-se, sopar i... allò més important, preparar el seu següent pla per a lluitar contra les injustícies. **Sí, ho has escoltat bé: PLA PER A LLUITAR CONTRA LES INJUSTÍCIES (música tipus xan-xà-xà-xàan, per favor).**

Així que va fer els deures a tota presa, amb mala lletra (com sempre), es dutxà sense posar-se ni tan sols sabó i baixà a sopar com un porc senglar que acabava d'acabar la dieta.

No hi havia temps per perdre, així que devorà el seu plat en un tres i no res mentre feia com que atenia la conversa dels seus pares i tornà a la seua habitació com un coet (un coet de setanta quilos, clar).

El nou pla del **Capità Mondongo** estava a punt de veure la llum. Tancà la porta de la seua habitació i posà una cadira darrere a mode de sistema bananer de seguretat per si algú volia entrar. Aleshores, tragué del fons de la seua motxilla una pasterada greixosa de fulls de periòdic escolar que havia utilitzat com a embolcall secret per als seus dònuts. D'allí trauria alguna notícia que el motivés a actuar com a l'autèntic, l'únic, el polidet... **CAPITÀ MONDONGO!!**

Començà a llegir fragments del periòdic buscant injustícies, però solament veia bajanades:

«Jenny Martínez, la de 4t, promet amor etern a Joan Ramón Cabolot de 5é».

«La mestra de Naturals es compra un cotxe nou que utilitza pipi com a combustible».

«Miki, el macarra de 6é, bat el rècord de flexions seguides: 97!».

Quan ja se li estaven levant les ganades de llegir tanta banalitat i començava a pensar en llepolies, aparegué davant seu la notícia que estava esperant, el titular perfecte:

«iROBEN A PORQUET. LA MASCOTA DEL COL·LEGI!».

Kiko mirà aleshores cap al sostre ple d'ira mentre cridava: «Porquet, nooo, ho és tot per a la nostra escola! Agafa'm a mi, Senyor, però a Porquet nooooo!».

Porquet era un porc vietnamita de color rosat, no massa gran (uns deu quilos de pes), i amb una xicoteta taca negra en el costat esquerre de la cara. A més a més, el seu grunyit era molt agut i resultava molt graciós escoltar-lo. Formava part del col·legi des de feia ja més de tres anys i era molt estimat per tots. Cada setmana, una classe s'encarregava d'alimentar-lo i per les nits dormia en una sala de material del col·legi, dins d'una caixa de fusta plena de joguets. Tot el món l'afalagava, l'estimava i el sentia com a propi. **A veure, ja sé que és molt estrany que hi hagi un porc vietnamita com a mascota... però és que es lo més!**

Continuà llegint i veié la magnitud de l'assumpte: el director, el senyor Hipòlit, estava sumit en una profunda depressió, doncs volia al porquet com a un fill. A més a més, els equips de futbol, bàsquet i petanca del col·legi havien perdut els seus respectius partits de palissa al no veure a l'animat Porquet donant-los suport. Allò havia sembrat la desil·lusió en el centre i el **Capità Mondongo** no estava disposat a permetre-ho.

Estava clar: havia de recuperar a Porquet, el porc-mascota del col·legi, a qualsevol preu. I el que era més important, havia de rescatar-lo sota la identitat de **Capità Mondongo**, sense que ningú sabés que seria ell, Kiko, qui ho faria.

Mirà el seu rellotge i veié que ja eren les deu i mitja, hora de gitar-se. Es va prometre a si mateix que durant el dia següent indagaria sobre el parador de Porquet, per a després irrompre com al **Capità Mondongo** i impartir justícia per a recuperar al valuós porc i donar-los el seu merescut càstig als malfactors. Tot seguit, es posà el pijama del **DOCTOR LOGATI**, es posà el dit polze en la boca i s'adormí com un nadó gegant. Un nadó de setanta quilos.

2

QUI HA ROBAT A PORQUET?

